

До жидівки

Микола Костомаров

З "Єврейських мелодій" Байрона

Над всіх дівчат гарніш, миліш
Моя'израїльська дівчина,
З богоубійників рода
Всіма забутая дитина!

Коли зійдусь з тобою я
І слухаю і поглядаю –
Красу землі твоїх батьків,
Уроду їх пісень згадаю.

Поважно-смутно якось так
Через густенькі війниці
Глядять на мене крадькома
Твої ясненькі очиці.

Тобі у очі дивлячись –
Душі дівчачої віконці,
Згадав, як в рідній стороні
Твоїх дідів заходить сонце –

Святе віконечко небес,
Як над ліванськими кедрами
Убиті мусором поля
Гаптує сумними смугами.

Як гляну на лице тобі
Без фарби, так, як мармур, біле,
Як чорні кучері його
Розкошно приязно обвили,

Тоді здається, бачу я
Ріку Йордан ваш ім'янитий,

При місяці у старину
Пальмовим гаєм оповитий.

Як часом осміхнешся ти –
Мені згадається, дівчино,
Із дивами старовини
Вефільська дивная долина.

Як часом заговориш ти,
Твій голос так серденько гріє,
Неначе чуєш – то співець
Віщує ласку і надію.

Як часом та заграєш ти,
Як часом пісню жалосливу
Ти заспіваєш при мені
Про рідну долю нещасливу, –

Як оніміль, я стою,
Мені здається – чую й бачу –
То знов понурій ваш старий
Над попелом родини плаче.

І стане серце у мене
За рід ваш бідний жатись, битись,
І в ту часинку радий я
До вас, як к рідним, притулитись.

Чого ж, голубочко моя,
Як прийдеться нам час, буває,
Розстатись, – в мене нишком щось
На серце тяжко налягає?..

Дарма Господь Бог наділив
Тебе уродою своєю,
Дарма він в світ тебе пустив
Над вроду з кращою душею.

Ані з своїх, ані з чужих
Тебе на світі не признають;
Не розбираючи, чужі

Твій рід кепкують, зневажають.

А кривні? Кривнії твої
Давно вже серце загубили;
Через наругу душі їх
Заснітитись і зачерствіли.

Твій рід на срібло проміянів
Звичай дідівський, старосвітський.
Од слави батьківській zostавсь
В насліддя ляк їм соромницький!

Вони погані, ти чиста
І неповинна, як голубка!
У них в серцях сміття; в тобі –
Угодна Богу сяє думка!

Так часто бачиш: по лісах
На липі, вже зусім сухої,
Зосталась гілочка одна,
Що зеленіє під росою!